

20. Um erindisbréf fyrir féhirði
Landsbankans, dagsett 19.mai 1915.

7 bls. fol. Reykjavík, 21.september 1941.

(Faint, illegible handwritten text, possibly a title or header)

(Faint, illegible handwritten text, likely the beginning of the letter)

(Faint, illegible handwritten text, likely the main body of the letter)

(Nú) Erindiobréf fyrir fjárhild Landsbankans, dags. 19. maí 1915.

Nú, þegar þeir eru báðir fallnir frá, manni minni, sem er máttur þessum stöðum mezt og meinslegast allra og er minni rann einvörðungur af misstæðingum og upurkappi, sem varð að heiptungu bratti ó mæri, en þess ég er einn og einn sá að nokkurn sínum háfi gefud fundid hinn minsta á stöðum þess þrá minni hlid ára en þá, að ég vildi aldrei láta þi né aðra beygja mig til myndni við sig eða kljúga til þess, að gjöra neitt annað eða aðhafast en það sem ég áleit að veri rétt gagnvart bankanum, viðstíftu minnum hross, gjálfrum mér og sönnu viltu minni í svo vilkili ábyrgðum stöðum sem ég var - vil ég min láta þess gefid, hvað það var, sem ég fann svo gæmsaunlegt við Erindiobréfið, að ég segi einungis neitt að undir- stíftaðu þá, heldur og vilti það einstak, enda sá ég, að það var „gjaldra“, sem einlínis var til þess atlið, að „eða“ mig í, og láta verda mér að Falli, fjótt ekkert annað hefði gefud til þess atlið, h.d. þjófnaður í þá ein eigin handi, svik þá falsanir. Erindiobréfið mat ég því að engu og sá, að mér var ónoýsklegt að fara eftir því, svo, að haturstúllur minn gæti eigi ástíft mig í því. Hins vegar sá ég stund, að Erindiobréfið var „Höfð“ og marklausst: það var lands- en ekkert bankastjórnin, sem átti að setja máli þess. Bréf.

- Matti minn spyrju: Hvað sástu athuga vant við bréf þetta?
1. Að ég vissi, að það var og átti að vera „gjaldra“ fyrir mig.
  2. Að ég vissi, að bankastjórnin var eigi þinn rétti aðili til þess að setja máli þess.
  3. Að ég sá, að 1. og 2. gr. þess voru svo gjálfrá og þar, hvað heldur með eða en Erindis- bréfi, að hún var eigi minn annað að nota, en almennum vörum; Að þannig og eigi átti minni myndi hvaða gjaldkeri sem var verda að hoga stíftu sínu; minn þetta þurfti ekkert Erindiobréf, en var gjálfrá og að setja það í því lítil bréf, ef út veri gefid.

Þú var og 3. gr. í sönnu hand að meztu atlið: Vinnuþú minn var, einn og þar ságin, en þann var líka - og að auki - 4. 5. 6. þú minn langri, stundum til vinnuþú eða langur og þá, þó þú eða ofast fyrir mig einn, að láta að mis- fellingum, en utíð höfdu fyrir minni atvöna eða annara. Hlutfædd þess var vissi ég eigi til að yfdu svo stíftuð, veri fyrir minn sá, heldur ávallt eða all ofast annara: þannig minn þú og s. þú, en mig og gjaldan fyrir mistakningu (minn). En „stíftu“ minn til þess að vinnu langur eða að minn stíftu, taldi ég höfdu. Nú að koma og fara: „Hlutfædd minn“ var ofast að þess fram við viltu minn, því

ad hanc acta aggreSSIONis i hanc 2 hanc dogma. Og sagdi: „hinn vagna mi þetta
vera svo: þad kemur indur i vidsteiffum minnum, sem vanda ad bida aggreSSIONis ar, soð-
um þess ad ef er einn af þe rigi af kastad hanni - þad getur enginn einn mæna þess! -
en ef stóð vinur af skapi einn og vart er og minn ad segja fram i nott, af causa þjórn-
inn vill ~~þetta~~ ^{vadda} vidsteiffum minnum sinum þvi líkist þegar af stjórn“

Þetta kom þjórn Sigurðsson viti fyrir nafna sinu, og verðni Halldórs og þvi
falið ad aggreida vaddeldis.

Sauko. 11. gr. hefir þess stótt þad ad setja ákvæði um „hvert er og vilteldis“ o.s.frv.
Hvad hefir þinn minsta, af þess i þessa átt mána? Og hvernig var mit ad hafa
n einn höfuð um „þad“ þess manna er kemur i causa? - Þess höfuð engin
nimmur i höndum, en höfuð orðid ad bida. Effir þvi þvi 10 til 14. 1. ad 2, þvi
causa þjórnin aggreiddi. nimmur vilt, nimmur vilt og þvi var i raun og veru
aggreSSIONis þinninn i enda effir ad einn einn stund, so þinn, sem almenningur gjör-
seri veru um, ad veri nagan þil aggreSSIONis þvi þvi

Hvers vagna þagadi mi causa þjórnin þess þannig og sinum einn stóttum.
þad var ávæðanlega eðli af vilt og þess, heldur af þess. Þess var um
eðli minni en þetta i stóttum hanni, enda þad i marg þvi: Politisk
erjun og munadur vid ymsa þa, er sattu i fund causa causa (B.K.)
sem löngum var þess þannig og þvi einn einn þess i millum causa
stjórnanna (B.K. og B.S.), er hvar þess svo, ad þad heyrir þil viltu þess
þess. þvi var þad, ad B.S. sagdi vid mig 7. apríl 1913, en ef þess
hann: „Hvernig getid þess, B.S. Sigurðsson, sem ávalt þess þess fram vid mig
sem leiddi einn einn og nimmur þess þess minn viti, þessad medir ad
ein, vilt viltandi þess þess þess causa causa o.s.frv. a. m. causa causa
annar þess, þess i þess þess causa causa vid þess um ad ef þess þess
in causa causa vid causa og þess vilt? Hvernig getid þess þess?“

þess var ad hann (B.S.) þannig: „þad er einn causa þess, ad þad þess viltandi
þess, causa, en þess vilt ad þess þess causa causa og þess og þess, ad
vilt þess viltandi um þad, ad ef i eðli þess þess vid hann en þess? Hvernig
aldri heyr þessad i höndum og causa vid mig einn i causa causa
þessinn? Þess hefir þess þess þess ad þess þess þess þess.“

„þess ef þess vilt þess þess causa“, sagdi ef, vagna causa causa minn, þess
mei einn dultid, ad vilt þess þess þess fram millum þess, sem þess i
vilt causa causa, en ef þess ad þad vilti af causa, en eðli þess. En svo vil

Spreyja yður, hr. bauhstjóri: Þeljið þér það rétt, að þér komið yður meðan
með því, að afella mig: Homa þvi af yður á mig, sem yllkar þer í milli?
„Þvi“ sagði hann af stundi við; það var þort fyrir okkur báða að við
förunum höfum, því minni. Eg fæti þetta ekki, hvar sem þér stóid í því.“

Þeljið þér mér, hr. bauhstjóri! - Eins og ég sagði Þelji. Þvi kemur, er þið senduð
til mín á Tugálfshöfð (8. janúar) í vestr, með tilnefningu yllkar - hann sagði
á myndar að þið hefduð ekki sent hann - men að ég mundi þrifast með allri bauhst-
stjórninni beidni til stjórna, ákvarðun, að þið létu málið niður falla (!)
- að þessa beidni gæf þið sent þvi, þið hefduð látið mig, en ekki ég yllkar
og að þessu máli stóðlaust þið þá að svara einu af þið vörudmanni þið, en
ég þreifist algjörar réttleikinger í því og sýknumar. Því en irothudur
þess men setu mín, í nokkru einu af þið atviki líjgur fyrir í síðara máli
einnig, þer ég eigi in stöðu minni. En í þessa málium fóð ég þetta fram við Þelji.
Þvi kemur, endu vissi ég eigi þá, að annað máli yði þvi á þessu máli, en það minni
mín, einmitt á dag, vera að þessu, eftir því sem ég hef komið með.“

Stúlkan við Þvi. Sjá að þessu sinni, sem jafnan áður sem góðis vinnu og veru þess
men hvið, men beidni þessu höfð og aftur, einmitt út af því sem fram fór 7. apríl.

Tólfta (12.) greinin er beinlínis hlagið. Hinn er vitundlega stúlkan og þvi, að ég
hafði hljóðbráðin á handi - á henni byrjaði ég um 1890 - með þessu hatti, eftir að ég
tók við gjaldkerastöðfunni, að þetta í máli þessu er af gráða þess henni
þvi máli til útlanda og viðskiftisvænna men land allt. Hitt annað lét ég dra
manninn ummalt. En hvar get ég vitað men það, hvar menn atviki að þetta men
við mig í sínu, þegar þer sýndu beinlínis men mig? Og var ekki „Róðstlaun-
aði“ stöfnun þess bauhstjóra og þessu hvernig á líka land: Atti stöfnun þess
sem hann hafi undir stjórna annars manns? Men þetta sagði ég eigi rétt
meira, en hláð að því. Hafi ég að þessu leyfi stáid vel í stöðu minni, so' ég
ekki, að bauhstjóri hafi lúid rétt við þetta. Í þessu var að einu endu og
meinu senn þessu og þessu ég atviki „er undir þess“ men það. Eg held, að
enginn áttu, þetta stáid þess hafi átt að þetta men stóð minni, hafi komið til
þessu að minni að í þetta. En ég stáid: stóðmartíð!“

Þvi þá, í 13. gr. en þar getur, fóð ég og var samman við það allt sem bein
þessu samman við; ég sýndi beinlínis o.s.frv. En af þessu var í gjáð „þessi
mín atviki, að þessi til jöfnunar í þessu, einu yður en þess. Og þessu að máli
þvi við þvi, að þetta þetta til þessu eða þetta bauhstjórinninn gegnum þess þess,

"Erindi's bréf statta" og elsti elsti í gildi þi þegar. Eg veit ekki að myndir þessu þá og þetta var í raun og veru orðin til allra mála, elsti þraunna. Þetta var "shlyðinn", með fyrir tilgjánum "Caula" stjórna innar, þetta var "ósvifun", sem ég sýndi þessu o.s.frv. Erni og idur en sagt, lá augin þessu til fyrir í lofanum að a rögla gjöð - um Caula, að Caula stjórna in setti með Erindi's bréf statta, en þessu helte sig þessu þessu og þi var svo sem í álf og að leggja gjarnar smúrur fyrir mig, og stea þessu í þessu í þessu.

Það helte eigi veid alveg stýringar laust fyrir Caula stjórna in, með r. el. þi þessu meða, að geta með sammi sagt og með réttu haldid þessu þessu, að notkun sinni voru minna í sjóndi en veru átti, Talmungin 24. Sept. 1914, helte þi á orðid þessu hvatnelli notkun, þetta í litlu voru: Þetta þessu var uaf, en þá að vand aldrin veitt til þessu á. Þetta áttid var þá, sem ég veid, að Haldid: sál. þessu veitt var að þessu þessu: Hann var um of úruggu en áttid, en var di sig elsti í mannum (P. M.) sem að þessi hann stóð og þessu þessu og þessu og þá, að þessu var smagi, til að þessu þessu í og þessu notstáðnum sinni. Þetta vand og, en ég en samstæður um og get þessu á samman í þessu þessu, að Haldid sál. þessu sm áttid þessu augu eigi af þessu þessu.

Veigja þessu helte ég þessu þessu, að þessu aldrin svo þessu þessu, að ég eigi veid eigi í þessu þessu, þessu áttid þessu að þessu þessu til uotta dags.

Eg helte vilji að stýra þessu þessu, þessu en ég þessu þessu að þessu og þessu, svo að þessu þessu minni þessu, þessu þessu þessu og áttid að þessu meðal manna annan af þessu þessu í þessu þessu þessu þessu minni þessu þessu og þessu þessu, þessu þessu þessu þessu, en þessu þessu þessu þessu þessu þessu, þessu og þessu þessu í þessu, að þessu þessu þessu þessu, sem með var eigi, þessu þessu þessu var þessu og þessu þessu þessu, eins og þessu þessu (Erni þessu) þessu með þessu þessu þessu og áttid þessu í þessu þessu, en þessu þessu þessu eigi augu þessu - (þessu aldrin við þessu) - en þessu, að þessu þessu þessu þessu.

Reykjavík 21. Sept. 1941. - *Frntalsson*